

Vývody těmi dovozuje žalovaný úřad patrně, že rozhodnutí z 12. září 1927 onu podmínku propuštění půdy podle § 11 věty 2 zák. obsahuje, byť ne výslovně, tedy přece tím, že vydáno bylo na podkladě předchozího řízení. Leč nazírání to nemá oporu v doslovu tohoto rozhodnutí z r. 1927, neboť uvádí se v něm jediné, že bylo konaným šetřením zjištěno, že jsou tu dány podmínky propuštění podle 2. věty § 11 zák., i předpoklady ponechání nemovitostí podle § 20 příř. zák. Tato jasná dikce nepřipouští široký výklad, jaký jí dává žal. úřad, že v ní je uvedeno, že propuštění to děje se jen pod podmínkou, tím méně pod určitou podmínkou, totiž združstevnění lihovaru.

Z řečeného vychází, že nař. rozhodnutí, zrušující rozhodnutí z 12. září 1927, pokud jím st-lce byla podle § 11 2. věty zák. propuštěna půda ze záboru, proto, že st-lka nesplnila svůj závazek, jehož splnění však nebylo stanoveno jako podmínka onoho propuštění, není ve shodě se zákonem.

Předposlední odstavec nař. rozhodnutí uvádí, že propuštění podle 2. věty § 11 zák. bylo zrušeno, poněvadž st-lka ve lhůtě dané jí výměrem z 31. května 1933 závazek združstevnění lihovaru nesplnila, naopak prohlásila, že závazek ten splniti není povinna. Pokud by to mohlo býti považováno za zvláštní důvod nař. rozhodnutí, neobstál by ani ten. Neboť výměr z 31. května 1933 nebyl žádným právní moci schopným rozhodnutím (viz svrchu), což ostatně žal. úřad sám v odvodním spisu podaném ke stížnosti na tento výměr doznal. Proto nedbání tohoto výměru nemohlo pro st-lku mítí žádných nepříznivých následků a nemohlo býti důvodem pro zrušení pravoplatného rozhodnutí o propuštění půdy podle § 11 2. věty zák.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí z 27. července 1933 zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo potřebí se zabývati otázkou, zda st-lka skutečně ke združstevnění lihovaru je povinna, kteroužto povinnost stížnost popírá.

Č. 11.603.

Zemedeľstvo. — Administratívne pokračovanie (Slovensko): * O odvolaních z usnesení valného shromaždenia komposesorátu vo veciach, upravených v druhej časti zák. čl. XIX:1898, rozhoduje na Podkarpatskej Rusi v I. stolici okresný úrad, v II. stolici zemský úrad.

(Nález zo dňa 15. decembra 1934 č. 23.431.)

V e c: Jozef F. v N. proti zemskému úradu v Užhorode o kúpu dreva z komposesorátného lesa.

V ý r o k: Sťažnosť sa zamietá pre bezdôvodnosť.

D ô v o d y: Valná hromada bieleckého komposesorátu usniesla sa na schôdzi dňa 20. apríla 1931, že povoľuje sť-ľovi — drevokupcovi — odklad zaplatenia zbytku kúpnej ceny za mimoriadnu ťažbu dreva do 60 dní odo dňa konanej schôdze a že povoľuje, aby mu bolo uvoľnené vadium, ktoré složil na dodržanie smluvných podmienok v čiastke

96.000 Kč s tým, že miesto toho složí bankovnú garanciu na obnos 30.000 Kč.

Nap. rozhodnutím vyslovil žal. úrad, že vyhovuje odvolaniu, ktoré do zmieneného usnesenia valnej hromady podal člen komposesorátu Adolf M. a že usnesenie to na základe § 54 zák. čl. XIX:1898 zrušuje z týchto dôvodov: 1. Podľa bodu 10. schválených drevopredajných a smluvných podmienok, ktoré drevokupec Jozef R. vlastnoručne podpísal, zaviazal sa, že kupnú cenu mimoradnej ťažby po schválení dražby zaplatí takto: $\frac{1}{3}$ kúpnej ceny do 8 dní, druhú tretinu kúpnej ceny do 30 dní a tretiu tretinu pred vývozom dreva, najpozdejšie do 31. decembra 1929. Tejto podmienke drevokupec Jozef R. nevyhovel, z čohož vzišly komposesorátu súdne a iné rôzne útraty, pretože nemohol včas splniť záväzky voči svojim veriteľom. Podľa bodu 12. uvedených podmienok je drevokupec zodpovedný za zadržanie všetkých smluvných podmienok a nedodržaním platobných podmienok prestáva byť kupec majiteľom dreva a toto bez náhrady prepadá v prospech komposesorátu. V tom prípade je bielecký komposesorát oprávnený na útraty a nebezpečie odstupujúceho kupca v novej dražbe komukoľvek mimoriadnu ťažbu predať. Bolo-li by v novej dražbe docielené menšej ceny, než pri dražbe prvej, ručí odstupujúci (jeho spoločníci, žena a dediči) movitým a nemovitým majetkom za vzniklú škodu, akož i za všetky výlohy spojené s novým predajom. Vadium v prípade novej dražby však prepadá. Z toho mala valná hromada dňa 20. apríla 1931 vyvodiť patričné dôsledky, pretože tak neučinila, poškodila zrejme záujmy komposesorátu. — 2. Pri valnej hromade komposesorátu dňa 20. apríla 1931 hlasovali tiež František A. a Ladislav G., ktorí pre podujatosť vo veci nemohli sa súčastniť hlasovania, pretože podľa úradného šetrenia na kúpe predmetnej mimoriadnej ťažby sú materiálne súčastnení a okrem toho František A. je švagrom drevokupca Jozefa R. — 3. Valná hromada na tejže schôdzi nemohla sa usnášať o vrátení a zámene, pokiaľ sa týka sníženia vadia složeného na dodržanie drevopredajných smluvných podmienok z toho dôvodu, pretože táto vec nebola na dennom programe schôdze a vyžaduje schválenia zemského úradu.

O sťažnosti na toto rozhodnutie uvažil nss:

I. Sť-ľ namieta predne, že žal. zemský úrad nebol kompetentný v tomto spore rozhodovať, lebo podľa § 54 zák. čl. XIX:1898 povolaný bol k rozhodovaniu v takýchto veciach administratívny výbor a niet vraj takého zákonného ustanovenia, že by kompetencia tohoto úradu — toho času už nejestvujúceho — bola prešla na žal. zem. úrad.

Námietka táto je bezdôvodná. Nap. rozhodnutie bolo vydané dňa 10. júla 1931, tedy v dobe, kedy bol na Podk. Rusi už v účinnosti zákon č. 125/1927 Sb. i vlád. nar. č. 96/1928 Sb. Pôsobnosť administratívnych výborov jako odvolacích stolíc voči usneseniam valného shromaždenia komposesorátu, stanovená §om 54 zák. čl. XIX:1898, prešla na Podk. Rusi podľa § 2 vlád. nar. č. 113/1923 Sb. — vydaného na základe § 3 odst. 8 zák. č. 121/1920 Sb. (ústavnej listiny) — na župany a z týchto podľa § 5 zák. č. 125/1927 Sb. na zemský úrad v Užhorode, resp. podľa § 2 vlád. nar. č. 96/1928 Sb. na okresné úrady. Podľa odst. 1 čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. Iza sa však odvolať, pokiaľ opravný prostriedok neni vylúčený, z rozhodnutia okr. úradu k zemskému úradu. Z uvedeného ide

na javo, že za účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. a vlád. nar. č. 96/1928 Sb. na Podk. Rusi je z rozhodnutia okresného úradu jako odvolacej stolice vôči usneseniu valného zhromaždenia komposesorátu, vydanému vo veciach upravených predpismi obsaženými v druhej časti zák. čl. XIX:1898 (§§ 25 až 56), prípustné odvolanie k zemskému úradu, pokiaľ by nebolo pozitívneho ustanovenia, že ďalší opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného úradu je vylúčený. Predpisu, podľa nehož by bolo z rozhodnutia okresného úradu vo veciach zmieneného druhu ďalšie odvolanie vylúčené, nss neshľadal a zejména nespätroval takýto predpis v ustanovení § 54 zák. čl. XIX:1898, dovolanom v nap. rozhodnutí, podľa nehož bola z rozhodnutia administratívneho výboru vo veciach zmieneného druhu prípustná sťažnosť k býv. uh. správneému súdu, lebo ustanovenie § 54 cit. zák. neupravuje otázku inštančného poradu z rozhodnutia okresného úradu a okrem toho konečnosť rozhodnutia administratívneho výboru plynie z neho len nepriamo.

V danom prípade za účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. a vlád. nar. č. 96/1928 Sb. bol tedy kompetentný rozhodovať zemský úrad, ovšem nie jako stolica jediná, lebo v prvej stolici mal rozhodovať okr. úrad (prípadne určený vo smysle § 56 zák. čl. XIX:1898, resp. vlád. nar. č. 187/1929 Sb.) a až v stolici druhej zemský úrad. Lež sťažnosť, jako bolo shora uvedené, namieta jedine, že žal. zemský úrad vôbec nebol kompetentný v danom spore rozhodovať, nenamieta však, že nebol oprávnený rozhodovať jako stolica jediná, a nss nemal dôvodu, aby k vyše uvedenej skutočnosti prihliadnul z povinnosti úradnej, pretože táto procesná vada nezakladá zmatečnosť napadnutého rozhodnutia (srovnej usnesenie odborného plenu zo dňa 17. novembra 1930 č. 1148/29 pres. Boh. A CCCXCIV).

II. Sť-I' namieta ďalej, že odvolanie Adolfa M., člena komposesorátu, malo byť odmietnuté z týchto príčin: Adolf M. zaujal síce k otázke odkladu zaplatenia kúpnej ceny, o ktorej valná hromada väčšinou hlasov rozhodla, predbežne opačné stanovisko, avšak pozdejšie, keď bolo jednané a rozhodované o rozpočtovom deficite a keď bola otázka odkladu platenia znovu prejednaná, proti tomuto jednohlasne vyneseneému usneseniu neprotestoval; má sa vraj preto Adolf M. pokladať za takého, ktorý pristúpil k tomuto jednohlasnému usneseniu, jednajúcemu znovu i o odkladu zaplatenia kúpnej ceny; jako taký však pozbyl vraj práva sťažovať si proti usneseniu valnej hromady.

Lež námietka táto je bezdôvodná, lebo zák. čl. XIX:1898, ktorý jedná tiež o opravných prostriedkoch proti usneseniam valnej hromady komposesorátu, nemá — jako to ostatne sť-I' v sťažnosti i sám uznáva — takého ustanovenia, jaké má sť-I' v tejto námietke na mysli, a iného takého zákonného ustanovenia, podľa ktorého by malo byť v takýchto prípadoch postupované spôsobom v sťažnosti uplatňovaným, sť-I' ani neuvádza.

III. Jako je patrné z vyše reprodukovanieho odôvodnenia nap. rozhodnutia, oprel žal. úrad svoje rozhodnutie, ktorým zrušil zmienené usnesenie valnej hromady býleckého komposesorátu, o tri samostatné dôvody, totiž: 1. že usnesenie valnej hromady odporuje schváleným drevopredajným a smluvným podmienkám, obsaženým v bodoch 10 a

12, čímž bolý záujmy komposesorátu zrejme poškodené; 2. že sa hlasovania súčasťníci členovia komposesorátu František A. a Ladislav G., ktorí sa ale nemohli súčasťniť hlasovania, keďže sú na sť-ľovej kúpe materiálne súčasťnení a mimo to je František A. i švagrom sť-ľa; 3. že valná hromada nemohla rozhodovať o vrátení a zmene vadia, lebo táto otázka nebola na dennom programu schôdze a vyžaduje schválenia zemského úradu.

Jako je patrné z obsahu sťažnosti, brojí sť-ľ vo svojich meritorných vývodoch, ktoré sa týkajú zákonitosti výroku žal. úradu o zrušení usnesenia valnej hromady komposesorátu, len proti správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, uvedených sub 2 a 3, nevznáša však vôbec námietok (§ 18 zák. o ss) proti dôvodu sub 1 uvedenému.

Týmto postupom pri formulovaní sťažných bodov znemožnil však sť-ľ sám, aby sa nss mohol zabývať správnosťou dôvodov nap. rozhodnutia, uvedených sub 2 a 3; zostáva-li však nap. rozhodnutie takto oprené o dôvod sub 1, je ľahostajné, zdali nap. rozhodnutie je v súhlase so zákonom, pokiaľ sa opiera o dôvody sub 2 a 3, lebo i keď by tomu tak nebolo, nemohlo by to viesť k cieľu sťažnosťou zamýšľanému, totiž k zrušeniu nap. rozhodnutia, keď toto rozhodnutie, jako je to vyše uvedené, je oprené o dôvod sub 1, ktoréhož správnosť sť-ľ spôsobom vyhovujúcim predpisu § 18 zák. o ss vôbec nepoprel.

Č. 11.604.

Pojištění nemocenské (Slovensko): I. * Skutečnost, že osoba, konající určité práce, nese risiko, že případně neobdrží za svoji práci žádnou odměnu nebo jen odměnu nepřiměřenou, nevylučuje ještě sama o sobě existenci služebního nebo pracovního poměru ve smyslu zákona nemocenského. — II. * Ze zák. čl. XXIX:1900 nelze dovodit, že tabákoví zahradníci jsou vždy k majiteli půdy v poměru pracovním.

(Nález ze dne 18. prosince 1934 č. 18.304.)

Prejudikatura: ad II. srov. Boh. A 11.114/34 a 11.115/34.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v K. proti zemskému úradu v Bratislavě a pojištnou povinnost.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká předpisu pojištného za Ludvíka B., Jana F., Ondřeje M., Josefa G., Jana T., Ondřeje P., Pavla P., Štěpána a Jiřího P., zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 25. listopadu 1925 nevyhověla okresní dělníky pojišťující pokladna v Šahách žádosti Vojtěcha S. v M. za odepsání pojistných příspěvků, které byly předepsány mimo jiné také za dobu od 1. listopadu 1920 do 1. listopadu 1925 za tabáčníky Ludvíka B., Jana F., Ondřeje M., Josefa G., Jana T., Ondřeje P., Pavla P., Štěpána a Jiřího P. v částce 1.548 Kč za každého z nich. Rozhodnutím z 15. července 1930 vyhověla expositura okresního úradu v Šahách odvolání Vojtěcha S., zrušila napadený platební výměr a rekurenta od placení požadovaných nemoc. příspěvků osvobodila.